

יבמות לג

עניין: מידי ברשיעי עסקינן

רש"ש

באמת אינו מוכרח דר"י א"ל איסור כולל: גמרא החליפו מידי ברשיעי עסקינן. לכאורה יפלא אטו לא חני דיני דמי שעבר עזירה צמוד וכל הש"ס מלא צבגון זה ועי' לקמן (ר"ד לה) מכלל דהואי וי"ל כיון דצמוד ליכא נ"מ רק לענין לקוצרו צין ר"ג לא הוא שציק מלמיחני שוגג דאיכא נ"מ רצמי לענין קרצן כדחני ר"ח ואפי' אי הוון שויס לא ה"ל למינקט דרך רשעים עי' כתובות (מג ב) רש"י ד"ה תו ל"ח:

גמ' זבחים מה.

⁶ הלכתא למשיחא א"ל אביי אלא מעתה כל שחיטת קדשים לא לתני הלכתא למשיחא הוא אלא ⁷ דרוש וקבל שכר ה"נ דרוש וקבל שכר הכי קאמינא לך הלכתא למה לי

גמ' חולין יז. ורש"י שם

לא אסר רחמנא בעי רבי ירמיה ⁸ אברי בשר נחירה שהכניסו ישראל עמהן לארץ מהו אימת אילימא בשבע שכבשו השתא דבר טמא אישתרי להו ודרוש וקבל שכר הוא ⁹ שנריכין אנו לעמוד על האמת ואע"פ שכבר עבר:

רא"ש חולין פ"א סי' כג

דקליל. [דף יז ע"א] צעי ר' ירמיה איברי צער נחירה שהכניסו עמהם לארץ ישראל מהו. וקאי צתיקו. פירש רש"י דרוש וקבל שכר הוא דנריכין אנו לעמוד על האמת אע"פ שכבר עבר. ולא נהירא לי [פ] דדוקא למיסבד קראי דרשינן אע"פ שכבר עבר. אצל לקצוע צעיא צע"ס דצבר שאין צו נורך לא אשכחן. והכי אמרינן צפ"ק דיומא (דף ה:): כיצד הלצינן כו' כיצד הלצינן מאי דהוה הוה. אלא כיצד מלצינן [צ] לעתיד לצא. לע"ל לכשיצאו אהרן וצניו ומשה עמהן. אלא כיצד מלצינן למיסבד קראי צנוואה כתיב וכו'. ונראה לי דנפקא מינה צעיא זו לאדם שאסר

WHATSAPP

EMAIL

PODCAST

TORAHANYTIME

ALLDAF

DAFYOMI PORTAL

KOLHALASHON